

szemle

A magyar demokratikus kultúra apostola *

A politikus, a társadalmi és kulturális reformer áll Miskolcgy Ambrus négykötetes Kazinczy-monográfiájának középpontjában. A felvilágosodás híve és terjesztője, a szabadkőműves, a magántársasági demokratikus kultúra elindítója. Ám a mű elsősorban arról a hazai erkölcsi kategorikus imperatívusról szól, amely arra készítette Kazinczyt, hogy a hagyományos világ megváltoztatására törekedjen. A monográfus programszerűen nem életrajzot ír, hanem a történelmi személyiség és a kor eszmei átvilágítását tűzi ki feladatául. Sikeresen – a reformkort megelőző időszak képe izgalmasan és tanulságosan bontakozik ki előttünk.

Miskolcgy kiinduló tétele, hogy a felvilágosodással összefonódó demokratikus kultúra a titkos társaságokban érvényesült igazán. Ezek közül a szabadkőművesség volt a legerősebb, benne született meg az új, polgári világ megteremtésének szándéka. A monográfia szerzője pontosan tisztázza e titkos társaság alapfogalmait, célkitűzéseit, az ezt szolgáló szimbolikus hatásezszközöket. Alapvetően erkölcsi rendszerként jeleníti meg a szabadkőművességet, mely a haladás megújító hitére épített. A titok, amelyet e titkos társaság annyira hangsúlyozott, az erkölcsnevelő tudást szolgáltatta. A tagok szellemi összetartozását, kohézióját. Egy másik, a jelenkorinál tisztább világ üzenetét. A szabadkőművesség meghatározója a közjó, az ország közjávána előmozdítása volt, a zsarnokság, a babona, a korlátlan hatalom, az elnyomás elleni küzdelem. I. Ferenc kiépülő autoriter-reakciós kormányzása a maga szempontjára

* MISKOLCZY Ambrus: *Kazinczy Ferenc útja a nyelvújítástól a politikai megújulásig*. I–IV. Lucidus Kiadó, Budapest, 2009–2010.

ból nem véletlenül tiltotta be e titkos társaságot. Kazinczyt, a legkiválóbb magyar szabadkőművesek egyikét is arra nevelte a mozgalom, hogy személyes érdemekre törekedjen, a szorgalom, az egyetértés és a hazaszeretet belső értékeire.

Nagyon érdekes Miskolczi művében a magyarországi Szabadság Szabadkőművesség alkotmányának elemzése, amely a szellemi élet versenyt állította középpontba. A szerző joggal érzékeli ebben a későbbi magyar politikai alaptételét: a természetjogi egyenlőséget és a törvények változtatásának jogát. Hasonlóképpen gondolatébresztő mű az a kancelláriai előterjesztés is, amelyet Esterházy Ferenc kancellár vezetésével dolgoztak ki – olyan modernizációs program, amely szintúgy a későbbi reformtörekvéseket anticipálja. Készítői, Ürményi József és Pászthory Sándor egyfajta „alkotmányos abszolutizmust” képzeltek el. Az uralkodói akarat érvényesítésével szerették volna megvalósítani a felvilágosodás reformjait.

1795-ben, a Martinovics Ignác vezette összeesküvés leleplezésével azonban halálos sebet kapott a magyar titkos társasági demokratikus kultúra. Egyetérthetünk Martinovics személyiségének megítélésével: mellőzött besúgó volt, aki csalódottan fordult el az új uralkodótól, mert az immár elzárkózott előle, II. Lipót reformpolitikájától. Az összeesküvők a Reformatio Leopoldinát szerették volna folytatni egy forradalomtól megrettent korban, nem érzékelve a központi hatalom alapvető változását, a reakció előretörését.

Kazinczy ifjúkori alkotásairól azonban, sajnos, jóval vázlatosabb képet kapunk. A kassai *Magyar Museum* létrehozását nem lett volna szabad mellőznie a monográfusnak, hiszen ez volt az első magyar szépirodalmi folyóirat; az *Orpheust* szintúgy nem, mert ez már Kazinczy saját orgánuma volt; a Kassai Magyar Társaság megalkotása pedig mérföldkő irodalmunk történetében.

1795-ben a vérmezei színjáték, a kivégzések sorozata megpecsételte az abszolutizmus és a megmerevedő rendiség szövetségét. Ekkortól csak magántársaságban és a művészi alkotó munkában lehetett ápolni a felvilágosodás céljait és törekvéseit. Ezt tette Kazinczy is, bár Miskolczi Ambrus szerint nem volt diktátor. Már csak azért sem, mert a magántársasági kultúra a titkos társaságit, a szabadkőművességet folytatta. Akik Kazinczyval szabadulása után leveleztek, valójában „szabadkőművesség nélküli szabadkőművességet” alkottak.

Azzal is egyetértünk, hogy a felvilágosodás három nagy prófétája, Rousseau, Kant és Herder a hazai romantika három nagy prófétája is lett. Idehaza csakugyan nagyon ritka az olyan irodalomkritikai gondolkodó,

akit az említett három filozófus szelleme ne érintett volna meg. Rousseau kétségkívül a modern nemzeti állam mintáját nyújtotta, Herder a felvilágosodás nacionalizálásának teoretikusa volt, Kant pedig az akarat és a szabadság filozófusa. Mindhárman az elveszett emberi teljesség keresői. Ők voltak ugyanakkor azok, akik által a magyar kortársak beépültek az európai szellemi közösségbe.

A monográfia egyik legfontosabb megállapítása az, hogy Kazinczy ízléskultusza valójában énkultusz, a modern individualizmus megnyilvánulása. Ez az énkultusz pedig romantikus vonás Kazinczy neoklasszicizmusában, mint ahogyan romantikus társadalomszemléleti fogékonysága, az embertestvériség érzése is. Kazinczy ízlésforradalma, nyelvi forradalma már a romantika előkészítésének jegyében fogant. Ez mit se von le eredetiségéből, értékéből, érvényéből.

Miskolczi szerint a széphalmi mester állandó értékkeresésének fókuszában a *virtus* fogalma áll. A virtus elhatárolódást, megkülönböztetést jelent az erényt nélkülöző világtól, egy minőségileg jobb, értékesebb élet lehetőségét. Ez pedig mindenki, a társadalmilag legalacsonyabb rangú ember számára is elérhető. Átala világivá válik a keresztény felebaráti szeretet. Az erény az ember törekvése a jóra, igazra, szépre. Kultusza a betiltott szabadkőművesség továbbélését jelentette.

Abban is egyetértek Miskolczi Ambrussal, hogy nincs politikai törekvés filozófiai alapok nélkül, és hogy nem volt nagy formátumú politikus filozófiai műveltség nélkül. Ám az is igaz, hogy Miskolczi sok munkát megtakaríthatott volna magának, ha a jelenleginél szélesebb körben használja fel Szauder József idevonatkozó tanulmányait. Kant, Herder és Rousseau hazai recepciója egyén és nemzet, szabadság és közösség modern szempontjainak meghonosodását jelentette, a nyelvújítás politikai tett is volt, mert a nyelv minden időben gondolat, érzelm, emberi lélek. Az írás szabadsága pedig politikapótló tevékenység. Az, aki az irodalom autonómiáját keresi, azt megtalálva kétségtelenül mást is fog még keresni. A monográfia felhasználhatta volna e gondolatok alátámasztására a *Fogságom naplója*, a *Pályám emlékezete*, az *Erdélyi levelek* elemzését is – ez azonban elmaradt.

A Debreceni Grammatika elleni küzdelem értelmezése is gondolatmozgató, az olvasó azonban nem mindig tudja, hová tegye Kazinczy ellenfeleit, például Somsich Lázárt, Rendek Mihályt, Domokos Lajost (egy életrajzi jegyzet segíthetett volna ezen). A különbözőség egysége, amelyet Kazinczy kívánt, valóban már a polgári nemzetet feltételezte. A széphalmi mester minden korban időszerű sarkigazságot mondott ki: „Vége ott minden előmenetelnek a tudományokban s mesterségeken, ahol mer-

ni nem szabad, és ahol számlált vokok határozzák meg, mit kell szépnak, valónak, jónak, hasznosnak tekinteni.”

A nyelvújításnak az is jelentős eredménye volt, hogy a hazai közgondolkodásba bekapcsolta a változás fogalmát. Azt, hogy változni kell a nyelvnek, mert változik az élet, a valóság. A reformkor politikai átalakulása aligha jött volna létre a nyelvújítás mozgalma nélkül.

Abban már jóval kevésbé értek egyet Miskolczyval, hogy Kazinczy apolitikus politikus lett volna. Szabadulása után félt, néha ok nélkül is rettegett, ám ugyan ki cselekedett volna másképp az ő helyében? Elment addig a határig, ameddig mehetett. Valaki, aki annyira elégedetlen volt az adott valósággal, mint ő, hogy egy klasszicizáló ideálvilágot alakított ki magának, apolitikus lett volna? Azzal sem értek egyet, hogy csak az 1790-es évek elején került be a politikába. Ha így lett volna, miért ejtünk szót Kazinczy jozefinizmusáról?

Külön érdeme a monográfiának, hogy részletesen bemutatja Széchényi Ferenc és József nádor reformtervezeteit. Széchényi István apja 1812-ben megtervezte a Monarchia alkotmányossá tételét, a Habsburg-birodalom hungarizálását. Bevonta volna a politikába a nem nemeseket, megkönnyítette volna a városi polgárjog megszerzését, adóreformot hajtott volna létre, javította volna a jobbágyok helyzetét, vagyis számos téren előkészítette fia reformjait. József nádor pedig 1810-ben szintúgy hungarizálni akarta az egész Monarchiát – egységes birodalmi gyűlés kialakításával. Emellett önálló felelős kormányra is gondolt.

A magyar művelődéstörténet tiszteletre méltó, de méltatlanul elfelejtett alakja Sipos Pál filozófus. Amint arra Miskolczy rámutat: Kazinczy-nak csakugyan nagy szerencséje volt, hogy megismerkedhetett vele és gondolatainak hatása alá került. Ennek nyomán írta nevezetes Szabadság-ódáját, azaz költőiesítette Sipos Pál Fichtére visszavezethető gondolatait, a felvilágosodás és a romantika hitvallásának alapvető tételeit. Kazinczy nem egészen osztotta Sipos Pál szélsőséges idealizmusát, de szíve mélyén tisztelte filozófus kortársát. Igaza van a monográfus következtetésének: amíg „foszok” lesznek a világon, addig a Szabadság-óda örök érvényű marad.

Mit kell tenni reform címén Magyarországon? A kérdést elvileg először Kazinczy és Berzeviczy Gergely vitája válaszolta meg. Ez a vita azért is kiemelkedően jelentős, mert történetírásunk egy része ennek kapcsán minősítette Kazinczy törekvéseit „feudális nacionalistának”. Berzeviczy a legmesszebb ment el kortársai közül a reformokban, kereskedelmi és iparszabadságot szeretett volna Magyarországon, önszabályozó piacot – fiziokrata gazdasági modellt. Modernizációt, komolyabb humanitárius

lépéseket. Eszmei fejlődése során antijozefinista reformerből posztjozefinista reformerré vált. Nem bízott saját osztályában, a nemességben. Hivatalképessé és tulajdonossá akarta tenni a parasztot, eltörölni az úri-széket, korszerűsíteni a büntető gyakorlatot.

Kazinczy azonban tartott attól, hogy Berzeviczy reformtörekvéseinek hatására az ország elveszti eredetiségét, s beolvad az ausztriai birodalomba. Ebben sok igazság volt, mert Berzeviczy kevésbé törődött a nyelvvel és az általa hordozott kultúrával. Nem érzekelte kellőképp a nemzetté válás jelentőségét, szükségszerűségeit, Kazinczy viszont igen.

Sok megfontolnivaló van abban is, amit a monográfus az 1825. évi országgyűlésről ír. Ez az összejövetel már csakugyan az előzőkénél modernebb tanácskozás volt. Nem diéta, hanem országgyűlés. Ahhoz, hogy Széchenyi megtehesse híres akadémiai felajánlását, megfelelő közeg is kellett. Olyan politikai erőter, mely azután kiküldte az új operátumok készítésére szolgáló bizottságot.

A Dessewffy Józsefről alkotott miniportré szintúgy számottevő érték – kivéve azt a részletet, miszerint Dessewffy a *sajtószabadság* és a *cenzúra* ellen lépett fel. Ez fából vaskarika – és érdemes politikus az előbbinek volt a bajnoka. (Lehet, hogy itt a nyomda ördöge a bűnös?)

Mikortól datáljuk a reformtörekvések kezdetét? 1790-től vagy 1830-tól? Kossuth lehet ebben a döntőbíró, aki helyesen érzekelte a két dátum szerves összefüggését. 1848 átalakulásán minden bizonnyal emberöltők dolgoztak. Széchenyinek és Kossuthnak elődje egyaránt Kazinczy volt.

Nyilvánosság és szabad diskussió nincs őnélküle. Miskolczy minősítése nem túlzó, nem szubjektív: Kazinczy valóban „a magyar demokratikus kultúra alapító egyénisége”. A róla szóló négykötetes monográfiának pedig legnagyobb dicsérete az lehet, hogy azt az örökséget, amelyet Kazinczyban „értékhűség”-ként méltányol, folytatja, illetve az olvasók számára sikeresen felmutatja.

Fenyő István

Közigyűlést választ a főváros^{*}

A Politikatörténeti Intézet a korábbi években az 1920–2010 között megrendezett országos képviselő-választások történetét adta közre, összefoglalva választási eredményeket, mandátumarányokat, jogszabályokat, induló pártokat és kampányokat. Legújabb, impozáns kiállítású, jegyzetekkel és táblázatokkal bőségesen ellátott kötetében az intézet Budapest főváros és az időközben a fővároshoz csatolt községek önkormányzati választásainak krónikáját nyújtja át az olvasónak – Buda, Pest és Óbuda egyesítésétől a „Demszky-korszak” lezárulásáig.

Egy adott terület (ország, régió, megye, város) választásainak a történetét tanulmányozva, az első kérdést az elemzés kronológiai határai jelentik. A választ nagyrészt a választási rendszer és a közigazgatási határok változása szabja meg. Míg az országos képviselő-választások adatainak a gyűjtéséhez és elemzéséhez 1920 a konvencionális határkő – ekkortól kezdve létezik Magyarország a mai határai között –, a fővárosi önkormányzati választások tanulmányozásának kiinduló dátumaként az 1873-as év kínálkozik: az egyesített főváros megalakulásának az éve.

Ugyanakkor a fővárosi választások kutatása során nehézséget jelent, hogy Budapest területe a későbbi rendszerekben több alkalommal módosult. Eltekintve a legutolsó, 1994-ben bekövetkezett kisebb horderejű változástól – a XXIII. kerület (Soroksár) megalakulásától –, a főváros kétszer (1930-ban és 1950-ben) is jelentős változáson ment keresztül, a közigazgatás határai is módosultak, új kerületek alakultak. További nehézséget jelent, hogy a fővárosi választásokra vonatkozóan is számos jogszabály született, mutatva, hogy a huszadik századi magyar történelemben a gyakran változó rezsimek mindegyike tisztában volt a főváros kiemelt politikai súlyával. A trianoni békeszerződés után Budapest közeleti, gazdasági és kulturális szerepével egyetlen más, az új államhatárok között maradt nagyváros sem vetélkedhetett. A főváros feletti kontroll megteremtése elemi érdeke volt a Horthy-kor kormánypártjainak – ahogy az sem véletlen, hogy 1945-ben szintén a fővárosi választást tekintették a demokrácia próbatételének.

A szerzőknek hatalmas adattömeget kellett mozgatniuk, ráadásul a Horthy-korszakban a fővárosi közgyűlések összetételét szinte választásonként módosították a kormányzati érdekeknek megfelelően. Még egy politikai rendszeren belül sem beszélhetünk állandóságról, a minden-

^{*} FEITL István–IGNÁCZ Károly (szerk.): *Önkormányzati választások Budapestén 1867–2010*. Napvilág Kiadó, Budapest, 2010. 332 p.

kori hatalom úgy módosított a törvényhatósági bizottság összetételén, a választáson való részvétel feltételein, a választójogosultak körén, ahogyan azt az aktuális erőviszonyok diktálták. Nem volt kisebb feladat a rengeteg – sok esetben egyetlen választásra alakult – fővárosi és kerületi párt, szövetség, blokk programjainak összegyűjtése sem. Az agglomeráció, az 1930-ban és 1950-ben Budapesthez csatolt települések pártjainak bemutatása különösen érdekes, hiszen ezek a pártok még kevésbé szerepelnek a köztudatban (nyilván nem sokan hallottak például a Pest-erzsebeten működő Liberális Kispolgárok és Szocialista Munkások Szövetségéről vagy a szintén pesterzsébeti Nemzeti Polgárok és Munkások Pártjáról).

A tizenöt tanulmány közül egy (Horváth J. Andrásé) a dualizmus kori önkormányzati választásokkal foglalkozik. Négy szerző (Ignácz Károly, Schweitzer Gábor, Varsányi Gábor, Forró Katalin) összesen öt tanulmányban a két világháború közötti Budapest, illetve az 1950-ben a főváros-hoz csatolt települések önkormányzati választásait vizsgálja. Hubai László a kortársak és az utókor által a „demokrácia főpróbájának” tekintett 1945-ös törvényhatósági választás kulisszái mögé enged betekintést. Feitl István két tanulmányában az 1956 előtti, valamint az 1957–1989 közötti tanácsválasztásokat elemzi, végül Ripp Zoltán, Wiener György, Szabó Balázs, Szoboszlai György és Weber Attila írásai a rendszerváltástól 2010-ig tartó időszak hat választását vizsgálják. A tanulmányok után egy pártmutató, valamint egy, a főváros 1873 és 2010 közötti közigazgatási és választásföldrajzi változásait bemutató, térképes összefoglaló segíti az eligazodást.

A tanulmányok – hasonlóan az 1920–2010 közötti parlamenti képviselő-választásokat elemző kötetek tanulmányaihoz – azonos módon épülnek fel: a szerzők előbb a választásokat megelőző politikai szituációt vázolják fel, majd ezt követi a választójogi szabályozás és vitájának – néhol hosszadalmas, de a gyakori módosítások miatt szükséges – leírása, utána a pártok és pártprogramok „seregszemléje”, valamint a kampány, majd a választási eredmények értékelése és magyarázata. Jelen recenzióban nem törekedhetek a tanulmányok részletes ismertetésére, ezért két problémára irányítom a figyelmet: a két világháború közötti választások mintázatára, valamint az egyes városrészekre jellemző választói magatartás kontinuitására.

A keresztény jobboldali körökben már a századfordulón divatja volt a nyitott, szellemileg befogadó fővárosi életforma és kultúra ostromozásának. A Wolff Károly nevével fémjelzett keresztény párti politika a „fővárosi közigazgatásnak minden vonalán” érvényesülő „régí szabadkő-

műves-szellem” elleni világnézeti küzdelemben nem riadt vissza a liberális ellenzék lehetőségeinek korlátozásától sem. (57.) Az 1920-as választás után – korábban példátlan módon – az ellenzék a szakbizottságokban való részvételre sem kapott lehetőséget (69.). Az öt évvel később megrendezésre kerülő választás azonban a Magyarországi Szociáldemokrata Párt (MSZDP), Vázsonyi Vilmos Nemzeti Demokrata Pártja és a Kossuth-párt által alkotott választási szövetség (Demokratikus Blokk) sikerét hozta. Bár a választási győzelemnek nem voltak, nem lehetek közéleti konzekvenciái, de több tanulsággal is szolgált.

Bebizonyosodott, hogy a szociáldemokraták, hat évvel a Tanácsköztársaság után, széles választói tömeget tudhatnak a hátuk mögött, ami – 1919 fájdalmas emlékét és a „bűnös várost” ostromozó kormánypárti propagandát tekintve – nagy szó volt. Emellett kiderült, hogy a választóknak csupán 36,6%-a támogatja a főváros régi „liberális”, „szabadkőműves” szellemtől való megtisztítását hirdető politikát. Az ellenzék „provizórikus győzelme” nem vált tényleges győzelemmé, köszönhetően a széthúzásuknak – a Demokratikus Blokk és a Rassay Károly vezette szabadelvűek ellentétének –, de leginkább a törvényhatósági bizottságba különböző jogcímmel bejutott, nem választott közgyűlési tagok fellépésének. Nevető harmadikként a bethleni konszolidációs politika fővárosi „trójai falova”, a Wolff-féle Keresztény Községi Pártnál liberálisabb, de „balra”, a szociáldemokraták felé Wolff pártjához hasonlóan zárt, így a polgárság nagy része számára szimpatikus Községi Polgári Párt (Ripkapárt) került előnyös pozícióba.

Budapest kiemelt jelentőségét mutatja, hogy mind a bethleni, mind a gömbösi kormánypárt mindent megtett a „bűnös város” fölötti kontroll megteremtése érdekében. A fővárosban, ahol a választópolgárok országgyűlési választáson is titkosan, pártlistákra szavaztak, nagyobb esély nyílt az ellenzék térnyerésére, mint a nyílt szavazásos vidéki választókerületekben, és a főváros pluralis pártszerkezete jobban leképezte a helyi társadalom ideológiai tagoltságát is. Az ország hegemon pártrendszere és a főváros pluralizmusa között óriási szakadék feszült. A kormánypárt törekvése a pluralizmus felszámolására időnként még a keresztényszocialistákat, a liberálisokat és a szociáldemokratákat is egy táborba tömörítette. 1930-ban az új, Bethlen centralizációs szándékának szolgálatában álló fővárosi törvény tervezetének vitája egy platformra hozta a keresztény párti várospolitikusokat „ősellenségeikkel”, a szociáldemokratákkal és a liberálisokkal. Az 1930-as években a fővárosi politikusoknak Gömbös Gyulával kellett harcba szállniuk, mivel a miniszterelnök a fővárosi pártokat is be kívánta terelni a Nemzeti Egység Pártjának égisze alá. (113.)

A kormányzat nem riadt vissza a választások manipulálásától sem. Jellemző, hogy az 1935-ös választás idején az öt évvel korábbi választói névjegyzékek szerint szavazhattak a fővárosi polgárok. Ennek következtében az időközben elhunytak is aktív választójoggal rendelkeztek, viszont – az 1936-os új névjegyzék tükrében – harmincezer fő nem élhetett törvényes jogával. (114.) Hogy a zavar még nagyobb legyen, a kétszázkilencvenezer választójogosult közül száznyolcvanezer időközben elköltözött, és az új címük kiderítése újabb adminisztrációs feladatot zúdított a közigazgatási szervekre (120.).

Forró Katalin a Budapesthez csatolt települések helyhatósági választásai kapcsán részletesen bemutatja a Horthy-korszak politikai kultúráját, a választók informálásának és mozgósításának eszközeitől (nagygyűlés, sajtó, falragasz, röplap, sőt „szendvicsemler”) a kortesfogásokon keresztül a választási visszaélésekig (például a névjegyzékek manipulálása, ígérek a választás napján, a titkosság megsértése a pártállásra utaló színnel ellátott szavazólapokkal). A politikai rendszerek jöttek-mentek, de hasonló trükkök, visszaélések hatósági alkalmazása a rendszerváltásig állandó eleme maradt a választásoknak. Az 1950-es tanácsválasztás komédiájára például jellemző volt, hogy megtiltották a tömegközlekedés hétféle járatainak sűrítését, nehogy a szavazók a hegyekbe kirándulva szökjenek meg a kötelező szavazás elől (175.). Mindezeket figyelembe véve nem csoda, hogy az első rendszerváltás utáni önkormányzati választás első fordulójában a részvétel alacsony (37,39%) maradt (220.).

Az egyik legérdekesebb kérdés az egyes városrészekre, kerületekre jellemző választói magatartás korokon átívelő állandósága. A publicisztikában előszeretettel emlegetik, hogy az országgyűlési és önkormányzati választásokon a Duna két oldalán elhelyezkedő városrész egészen eltérő választási mintázatot mutat: Buda „jobbra” hajlik, míg Pest „balra”. Olykor 1848-ig vezetik vissza a két part ellentétes politikai mintázatának a gyökereit. Nem valamilyen genius loci, hanem az egyes városrészek szociológiai különbsége áll az eltérő politikai tagoltság mögött. Buda a keresztény úri középosztály „menedéke” volt, így természetes, hogy a Horthy-korszakban az itt élő jómódú polgárok nagyobb arányban a legkonzervatívabb politikai alakulatot, a keresztényszocialista erőket támogatták (de erős volt a Keresztény Községi Párt a pesti oldalon, a Terézvárosban és az Erzsébetvárosban is). A Lipót- és Újlipótváros, valamint a Terézváros Nagykörúton belüli területe azonban a Horthy-korszak egészében a liberális pártok bázisa volt. Ezekben a városrészekben koncentrálódott a zsidó nagy- és kispolgárság, ez volt a zsidó kispolgári bázisú pártnak, a Vázsonyi Vilmos vezette Polgári Demokrata – utóbb

Nemzeti Demokrata – Pártnak a szülőhelye. (127.)

Érdekes azonban, hogy az 1944–1989 közötti nagy társadalomalakító időszak viharai sem voltak képesek a térbeli politikai tagoltság lényeges megváltoztatására. A budai kerületek a rendszerváltás után is a jobboldalt preferálták, holott ekkorra a „keresztény-nemzeti” jobboldal bázisának számító régi keresztény úri középosztály már szétszóródott. Belső-Pest viszont húsz éven keresztül a liberális SZDSZ fellegette, és így a rendszerváltó párt szinte a Nemzeti Demokrata Párt örökébe lépett – noha nyilvánvaló, hogy társadalmi folytonosságról itt sem beszélhetünk. A jobboldal és a liberális szavazótábor határa az 1990-es években éppúgy a Nagykörúton húzódott, mint hetven évvel korábban. A munkásmozgalmi hagyományok következtében a két világháború közötti MSZDP rendre elnyerte Angyalföld munkáslakosságának szavazatait – és a 2010-es választáson a XIII. kerület volt az egyetlen olyan fővárosi kerület, amelyben az MSZP által képviselt baloldal győzelmet aratott: a párt a kerületben elnyerte a megszerezhető mandátummennyiség több mint felét (tizennégy mandátumot a húszból). (318.)

A térbeli politikai tagoltság témaköre további kutatásokat igényel: miért mutatnak egyes városrészek makacsul hasonló képet a nyolcvan vagy kilencven évvel ezelőtti választási mintázathoz, miközben a holokauszt, a világháború, az ostrom és a bombázások, az emigrációs hullámok, a kitelepítések folyamatai többszörösen átrendezték az egyes kerületek társadalmát, nem beszélve a munkaerő-piaci helyzet vagy a családi állapot változásával összefüggő be- és kiköltözésről. Válaszra a kötet sem vállalkozik, némi hiányérzetet hagyva az olvasóban. Igaz, ez szükségszerűen túlterjeszkedett volna a könyv keretein, olyan országos és nemzetközi összehasonlítást, empirikus kutatásokat kívánt volna meg, amit nem várhatunk el ettől a kötettől.

Végül érdemes kiemelni, hogy a könyv nem pusztán Budapest politika-, választás- és párttörténete, hanem az általános társadalom- és mentalitástörténet szempontjából is hasznos ismereteket tartalmaz. A Horthy-korszak és 1945 budapesti választásain jól nyomon követhető például a nők közéleti szerepének, presztízsének alakulása, mind választóként, mind választhatóként. 1935-ben a Gömbös-féle Nemzeti Egység Pártja három, a Keresztény Községi Párt négy, a Szociáldemokrata Párt tizenöt női képviselő-jelöltet indított – ami persze elhanyagolható a férfi jelöltek számához és arányához képest, de nagy előrelépés volt ahhoz a korábbi állásponthoz képest, hogy a nőknek otthon és nem a közéletben van a helyük. (117–118.) A női szavazóknak szóló keresztény párti és szociáldemokrata kiadványok megjelenése érzékelteti, hogy

a nők mozgósítása is stratégiai kérdéssé vált. Még inkább így volt ez 1945 után, amikor nőtöbbség alakult ki Budapesten, hiszen a háború, a hadifogság és a malenkij robot rendet vágott a fővárosi férflakosság körében. A nők pedig – ahogyan az Hubai László tanulmányából kiderül – a Független Kisgazdapárt felé billentették a mérleg nyelvét, hozzájárulva a Kommunista Párt és a Szociáldemokrata Párt által létrehozott Dolgozók Egységfrontjának kudarcához. (164–165.)

Az *Önkormányzati választások Budapesten 1867–2010* izgalmas tanulmánykötet, azonban korántsem meríti ki a témát: sok nyitott kérdés marad, leginkább a térbeli politikai tagoltság és a választói magatartás mélyebb, szociológiai és komparatív szempontú elemzésével vagy egyes részterületekkel (például a pártok községpolitikája, a jelöltállítás folyamata, a kampányok anyagi hátterének biztosítása) kapcsolatban. Ezeknek a kutatása a továbbiakban is munkát ad a hazai választás- és politikatörténeteszek számára.

Paár Ádám